

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:

34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - tel. 3177

PODUREDNIŠTVO:

34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - tel. 414646

Polletna naročnina . . . . . L 1.750

Letna naročnina . . . . . L 3.500

Letna inozemstvo . . . . . L 4.500

Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XXIV. - Štev. 16 (1198)

Gorica - četrtek, 20. aprila 1972 - Trst

Posamezna številka L 80

OSEMDESETLETNICA Slovenskega Alojzijevešča

Slovensko Alojzijevešče v Gorici obhaja 80-letnico svojega obstoja. Z zadoščenjem, pa tudi s trpkostjo, se ozira na pretekla desetletja, obenem pa z zavestnim zaupanjem, ki pa mu ni neprimen strah, zre v bodočnost. Krepi ga prepričanje, da je goriskim Slovincem še vedno potrebno. Kakor v preteklosti tako ga tudi danes spremlja nenehna naklonjenost naših ljudi, ki mu z darovi omogočajo poslovanje, in kakor so stali nekdanj tako stojijo tudi zdaj sredi našega naroda duhovniki in svetni izobraženci, ki so izšli iz Alojzijevešča, da bi svojem vračali s širino svojega znanja in krepitvijo svojega življenja in delovanja.

Leta 1891 so ustanovitelji društva »Alojzianum« označili bodoče Alojzijevešče kot »svetličnjak«, v katerem žele gojiti »najlepši cvet vse dežele«, otroke slovenskih družin, odlične po »nadarjenosti in npr. stvarstveni nedolžnosti«. V tej mladini »naj bi se ohranil in gojil duhovski poklic«.

Društvo Slovensko Alojzijevešče je bilo ustanovljeno leta 1892. Brž je odprlo zavod s 36 dečki in poverilo vodstvo s. Anakletu Ferjančiču, rojakinji iz Goč na Vipavskem, usmiljenki sv. Vincencija. Društvo je leta 1895 kupilo hišo v ulici Soškega mosta in leta 1912 dokupilo bližnje poslopje in tako zavod razširilo. V prvi svetovni vojni je bil zavod do tal porušen, toda odbor ga je kaj hitro zopet pozidal, tako da je januarja 1923 v njem ponovno zakipelo novo življenje, zlasti še, ker so v zavodu odprli notranjo šolo, pripravnico, ki naj bi dijake pripravila na italijanske srednje šole. Goriski prefekt Dompieri je 28. oktobra 1930 razpustil odbor društva Alojzijevešče, zavod zasedel in ga izročil v upravo prefekturnemu komisarju. Ta je leta 1937 prodal zavod vojnemu ministrstvu, ki je v njem odprlo vojašnico.

Po drugi svetovni vojni se je iz še živih članov obnovil društveni odbor, ki je prevzel v last alojzijeveško poslopje, ko so ga zapustili zavezniški vojaki, ter 31. oktobra 1945 dosegel od zavezniške vojaške uprave dovoljenje, da sme zavod spet odpreti. Zatem je odbor poskrbel za obnovo zavoda, ki je bil med vojno težje poškodovan. V šolskem letu 1946/1947 je bilo v zavodu kar 42 dijakov. Toda ko so septembra 1947 ponovno prevzele upravo v Gorici italijanske oblasti, se je ponovil trpkost krizev pot. Vojaška oblast je zahtevala od alojzijeveškega odbora, naj ji vrne poslopje in izplača »najemnine« od 1. septembra 1945 dalje. Po zelo mučnih pogajanjih je bil odbor prisiljen vrniti znaten del zavoda, da služi za finančno vojašnico, ostali del pa začasno vzeti v najem in plačevati najemnino. Nova najemninska pogodba izteče 31. decembra 1974. Ni mogoče, da bo tedaj zavod vržen na cesto.

Vsa slovenska manjšina v Italiji je vsekdar proglašala, da se je s fašistično razpustitvijo odbora Slovenskega Alojzijevešča in dejansko zaplenitvijo zavoda prizadela pekoča krivica. Zavod nam je bil dobesedno iztrgan. Za kar se je nato zgodilo pod nesrečno upravo prefekturnih komisarjev, Slovenci ne odgovarjamo. Če je fašistični komisar zavod prodal državi, je pač to steklo po vseh paragrafihi fašistične zakonodaje, je vse to pač »formalno zakonito«, a je krivično. Proglašali smo in na ves glas kričimo: vrnite nam, kar ste nam vzeli!

Odbor društva Slovensko Alojzijevešče, naravni lastnik zavoda, je začel s letom 1945, naslovlj v obrambo svojih pravic nešteto vlog, spomenic in prošnji sprva na zavezniško vojaško upravo v Trstu in na consko predsedništvo v Gorici ter nato na vse mogoče krajevne in osrednje oblasti, na državne predstavnike in vladne načelnike, na ministrstva in na upravo državne imovine (demanio), a vse zaman. Iskale so se vse mogoče rešitve, prišlo je do konkretnih tipanj, tudi do znakov dobre volje med krajevnimi dejavniki, a spet je vse zamrlo. Naš glas pa še vedno doni: popravite krivico!

Ko stopamo po ulici Don Bosco mimo alojzijeveškega poslopja, ki kriči po popravilih, ko se mudimo znotraj zavoda, tako potrebne prenovne in preureditve, se nam srce krči od bolesti: le kako naj vržemo milijone v ta prepotrebna dela, če pa poslopje ni naše in nas čez dobri dve leti lahko poženejo na cesto! Drugje zgraditi nov zavod? Pa se smemo v vesti odpovedati temu, kar je naše ljudstvo zgradilo s tolikimi žrtvami in kar mu je bilo nasilno odvzeto? Ni li že napočila ura, da se popravijo fašistične krivice, tudi ko gre za slovensko manjšino?

Ob osemdeseti obletnici dijaškega zavoda Alojzijevešče se odbor hvaležno spominja ustanoviteljev, sodelavcev in vzgojiteljev, dobrotnikov in seveda tudi tisočerihi gojencev in vsem izraža toplo zahvalo za vse dobro, ki so ga izvršili in zavodov blagor. Posebno zahvalo in priznanje nudi zlasti požrtvovalnim ravnateljem ter njihovim sodelavcem, častitim sestram za njihovo gospodinjstvo ter vsem, ki zavod tako velikodušno podpirajo. Vsem bodi Bog bogat plačnik!

DR. RUDOLF KLINEC
predsednik odbora Slov. Alojzijevešča

Nov ameriški polet na Luno

V nedeljo 16. aprila ob 18.54 po italijanskem času so ZDA izstrelile vesoljsko ladjo »Apollo 16«, ki nosi s seboj tri astronave in naj bi kot prejšnje omogočila dvema izmed njih pristanek na Luni.

Posadko »Apolla 16« sestavljajo John Young, star 42 let, Charles Duke (37) in Thomas Mattingly (36). Slednji bo ostal v ladji in krožil okrog Lune v času, ko se bosta prva dva zadrževala na mesečevi površini. Pristanek na Luni je predviden ta četrtek 20. aprila ob 21.41.

Vesoljca bosta ostala na Mesecu 73 ur, to se pravi polne tri dni in si bosta v treh pohodih temeljito ogledala vulkansko žrelo ugaslega ognjenika Cartesius. Do sedaj je bil v vesolju edinele Young, ki je z ladjo »Apollo 10« v maju 1969 obkrožil Luno. Tedaj so imeli astronauti močno skušnjava, da bi na Luni pristali, saj so že preizkusili mesečevu ladjo in jo spuстили 15 km nad lunino površino; vendar je prevladala previdnost in tako so šele člani naslednje vesoljske odprave »Apollo 11« izvedli 26. julija 1969 pristanek na Luni.

Thomas Mattingly pa je bil tisti, ki bi bil moral voditi vesoljsko ladjo »Apollo 13« v aprilu 1970. Ker pa je obstajal sum, da nosi v sebi klice ošpic, ki so izbruhnile pri tovarišu Dukeju (kateri to pot tudi potuje), se je moral poletu odreči. Znano je, da se je ta polet ponesrečil, da je prišlo v vesoljski ladji do eksplozije in da

Oba Vietnama, Južni in Severni, te dni spet doživljata dneve groze. Od velike noči naprej so severnovietnamski komunisti v nenehnom napadu. Najprej so s svojimi divizijami prekoračili demilitarizirano cono, ki deli Južni Vietnam od Severnega, nato pa vzpostavili pet front, na severu, pri mestu Huè, na Osrednji planoti, pri prestolnici Južnega Vietnama Saigonu in v delti reke Mekong. Napadalcem je uspelo prodreti na mnogih točkah in zasesti več pomembnih strateških postojank.

Dasi so ameriški vojaški krogi komunistično ofenzivo pričakovali, so bili vendar nad njeno silovitostjo in uspešnostjo neprijetno presenečeni. Obenem ugotavljajo, da so komunisti odlično opremljeni in da je večina orožja sovjetskega izvora.

To da misliti. Prihodnji mesec naj bi Nixon obiskal Moskvo. Gotovo bo na tem srečanju tudi govor o Vietnamu. Očividno bi Moskva rada v teh tednih pred srečanjem čim bolj obrnila politični in

vojaški položaj v Vietnamu v svojo korist. Tako bi se mogli sovjetski oblastniki razgovarjati z Nixonom z zmagovitih pozicij in s položaja močnejšega. Nixon bi moral za vsak sporazum plačati večjo ceno kot pa če bo komunistična ofenziva propadla ali se vsaj ustavila.

Seveda se severnoameriška vlada tega izsiljevanja zaveda in mu skuša spodnesti tla. Zato se Nixon ni pomišljal ukazati množičnega bombardiranja vojaških naprav v dveh največjih severnovietnamskih mestih v pristanišču Haifongu in v prestolnici Hanoju. Štiri leta se to že ni več dogajalo: znamenje, da je položaj na bojiščih res kritičen in za Južni Vietnam zaskrbnjujoč.

POLOM AMERIŠKE POLITIKE

Ko je Nixon v januarju leta 1969 prevzel za Johnsonom vodstvo ZDA, je bilo v Vietnamu 515.000 ameriških vojakov. Kljub tako visokemu številu pa se položaj za saigonske čete ni prav nič zboljšal. Komunisti so imeli stalno pobudo, južnovietnamska vlada je bila nemočna, da bi se uveljavila na podeželju, domači partizani pa so delali, kar so hoteli. Nixon je svojim volivcem obljubil, da če bo izvoljen, bo skušal doseči časten mir v Vietnamu. Napovedal je načrt »vietnamizacije«, ki naj bi bila v tem, da bodo domače čete počasi prevzele vso odgovornost v deželi, ameriške pa se postopno vrnile domov.

V dobrih treh letih svojega vladanja je ta načrt dosledno izvajal in trenutno je v Južnem Vietnamu

le še 85.000 ameriških kopenskih vojakov. Ostale pa so nedotaknjene ameriške zračne in pomorske sile: te so se celo zvečale in se v njih bori trenutno 64.000 mož. Te sile so sedaj tiste, ki morajo zadržati komunistično ofenzivo in podpreti saigonske čete v njih obrambi.

Očividno je Nixon od vietnamizacije pričakoval preveč. Južnovietnamske oblasti so namreč vse nekaj drugega kot severnovietnamski komunistični voditelji. Ti so svoji ideji predani z dušo in telesom, polni smisla za žrtve in disciplino, prežeti vere v končno zmago. Južnovietnamski generali pa so v glavnem koristolovci. Javna uprava je polna korupcije. Če je že navaden vojak požrtvovalen, je pa oficirski kader mehkužen. Vse je zgrajeno na zapravljanju javnih sredstev, goljufiji in dobičkarstvu. Južnovietnamski partizani se v glavnem poslužujejo orožja, ki so ga s krajo, prodajo ali v borbi dobili iz ameriških skladišč.

Malokdo še verjame, da bi bil zmogel Južni Vietnam s svojimi silami ubraniti se napadalcev iz severa, če se bodo Severnoamerikanci dokončno umaknili.

To je pokazala tudi zadnja komunistična ofenziva. Če ne bi Nixon takoj odredil masovnega nastopa severnoameriškega letalstva, bi se bila fronta verjetno že zrušila in Saigon bi že bil v komunističnih rokah. Toda to pomeni, da se je »vietnamizacija« pokazala kot neuspešna, da se režim v Saigonu ne more sam obdržati, da bo še vedno potreben ameriške opore in da ni zmogel obstati brez zunanje pomoči.

Pri tej ugotovitvi pa se poraja drugo vprašanje: ima še smisel reševati nekaj, kar že nosi v sebi klice razkroja? Pri vsej severnoameriški dobri volji bo nemogoče zagotoviti Južnemu Vietnamu samostojnost, neodvisnost in gospodarski razvoj, če ni v vodilnih plasteh smisla za samoohranitev in borbo.

IZ PISMA SLOVENSKEGA MISIJONARJA

To bridko spoznanje izraža tudi misijonar Andrej Majcen SDB, ki se je te dni znašel sredi vojaškega vrtnca. Doslej je bil v svojih pisnih vedno optimističen; v zadnjem pismu od 4. aprila pa najdemo nekaj, kar udarja po silni zaskrbljenosti. V Saigonu ima kot salezijanski ravnatelj na skrbi velik zavod za mladino. Takole piše:

Ko sem zjutraj na naglo prebral časopis, sem se usedel in zazrl v daljavo. Komunisti so pokazali, da so močni. Skozi možgane so mi vrele misli... 17 let sem z vso paro delal na Kitajskem in nato je prišel konec... Vse je bilo zastoj. Sedaj že 18 let ustvarjam in gradim in garam v Vietnamu, pa se zdi, da je bilo tudi vse zaman. Človeška narava se upira smrti, tudi smrti svojega dela, svojega znoja in truda. Pa me je že svoj čas v Kumingu na Kitajskem, ko je vse naše delo šlo v nič, tolažil neki salezijanec: »Če smo z vsem garanjem prižgali luč božje milosti v eni sami duši in za en sam dan, je bilo to dovolj. On bo živel in delal naprej, mi pa moramo izginiti...« Tako razmišljam, se skušam vživeti v nove dogodke, ki se približujejo in čakam, kaj bo prinesel čas...

Pomembno srečanje škofov v Ogleju

Mogočna bazilika v Ogleju, delo patriarha Popona in posvečena ob navzočnosti številnih škofov leta 1031, je preteklo nedeljo 16. aprila doživela ponovitev tega srečanja, saj je v njej somaševalo 24 škofov iz raznih škofij, ki so nekdanj pripadale oglejski patriarhalni Cerkvi. S tem srečanjem naj bi se dalo poudarka povezanosti ljudstev, ki so prejela luč sv. vere iz tega središča, obenem pa naj bi somaševanje škofov bilo uvod v priprave na narodni evharistični kongres v Vidmu, ki bo letos v septembru.

Somaševanje je vodil dunajski kardinal dr. Franc König, ki je tudi imel homilijo v italijanskem jeziku. Eno izmed beril je v slovenščini prebral nadškof-metropolit dr. Jožef Pogačnik iz Ljubljane. Tudi ena

izmed prošenj je bila v slovenščini. Poleg slovenščine so bili uporabljeni še italijanski, furlanski in nemški jezik. Cerkev so verniki popolnoma napolnili, kar je dalo vsej slovenosti veličasten izraz.

Prireditve je torej organizacijsko dobro uspela; če bo prispevala k nadaljnjemu zbližanju ljudstev, ki imajo v Ogleju svojo Cerkev-mater in pomagala k odstranitvi neumevanja za naravne pravice nekaterih članov katoliškega občestva kot so npr. Beneški Slovenci, potem to srečanje gotovo ni bilo zaman in se bo božji blagoslov razlil na vse, ki so se združili po Evharistiji v Ogleju sestali.

Spominska svečanost na Koroškem

V Celovcu je bila v nedeljo 16. aprila res ganljiva svečanost, ki so jo koroški Slovenci posvetili nasilnemu preseljevanju pred tridesetimi leti. Takrat so morale namreč vse zavedne slovenske družine zapustiti svoje domačije in svoje vasi ter iti v izgnanstvo v notranjost Nemčije. Na njih mesto je Hitler postavil nemške družine. Tako naj bi se bilo narodnostno vprašanje koroških Slovencev za vselej rešilo. Toda božja previdnost je hotela drugače: koroški Slovenci so se po porazu nacizma vrnili v svojo domovino, medtem ko so nemški zatiralci doživeli najhujše ponižanje v svoji zgodovini.

Na svečanosti v Celovcu je bila dvorana polna slovenskih ljudi, ki so prihiteli v mesto iz vseh predelov in naselij Koroške. Govornika dr. Vospernik (NSKS) ter dr. Zwitter (ZSO) sta v pomembnih besedah prikazala tedanje dogodke ter sedanje zadržanje koroških in avstrijskih oblasti do slovenske narodnostne skupnosti.

Na prireditvi so nastopili skoro vsi večji pevski zbori s Koroške, ki so na koncu proslave tudi zapeli skupno pesem.

GORISKI NADŠKOF O DUHOVNIH POKLICIH IN SEMENIŠČU

Prihodnja nedelja vabi tako po svoji liturgični zamisli kot po želji sv. očeta k razmišljanju o duhovnih poklicih in pomenu semenišč za njih gojitev.

Ni dovolj ugotavljati, da je teh poklicev vedno manj ali zahtevati nove metode pri delu v semeniščih, ki se praznijo vedno bolj. Tudi ni upravičeno odklanjati ustanovo semenišč, dokler se ne bo našlo drugih bolj primernih rešitev.

Res je, da zahteva duhovni poklic zrelost vere, res je pa tudi, da je Gospod tisti, ki svoje duhovnike izbira, kliče in pošilja v svoj vinograd, kadar in kakor hoče. Tej božji akciji pa se mora pridružiti preudarno in velikodušno sodelovanje ljudi, t. j. delo za duhovne poklice.

To zahteva molitve, skupno zanimanje za ta problem in zavest soodgovornosti, ki nam jo nalagata vera ter ljubezen. Temu je treba dodati katehetski pouk in usmerjanje mladih h Kristusovemu duhovništvu. Zelo važna so skupna srečanja v molitvi v ta namen, zlasti semeniških sodelavcev in delo skupin OVER (Opera vocazioni ecclesiasitiche e religiose).

Škofijsko semenišče ostaja srce škofije in kliče zato po učinkovitem sodelovanju s strani družin, župnij in mladinskih združenj. Bogoslovci so up naše Cerkve, ki so potrebni molitve, ljubezni, razumevanja in pomoči. Če resnično ljubimo svojo škofijo, mora problem duhovnih poklicev in semenišča postati tudi naš problem.

† PETER COCOLIN, nadškof

Slovensko pastoralno središče v Gorici

Goriški Duhovniški svet (DS) je pod predstvom in s pristankom nadškofa Petra Cocolina sprejel 13. aprila, na zasedanju v Rusiču pri Koprivnem (Krmim), izredno važne sklepe pastoralnega značaja, ki bodo nedvomno zaradi svoje pomembnosti vzbudili znaten odjek tudi izven škofijskih meja. Goriška Cerkev je že dolga leta razmišljala, kako naj bi v pokoncilskem duhu krščanske pravičnosti in bratstva nudila zares uspešno dušno pastirstvo vsem vernikom v narodnostno mešanih krajih.

V sami Gorici živi med pretežno italijansko večino krepka slovenska manjšina, na podeželju pa so v slovenskih župnijah močne italijanske skupnosti in v nekaterih italijanskih župnijah tudi znatnejša slovenska občestva. Uspešnost in učinkovitost pastoralnega dela v škofiji je zatorej v dobi meri odvisela tudi od pravične ureditve dušne oskrbe narodnostnih manjšin. In o tej ureditvi so bile sprejete končne odločitve. Med temi odredbami je najvažnejša zamisel, da se v Gorici osnuje posebno Slovensko pastoralno središče in da se imenuje slovenski dušni pastir s pravicami rednega župnika.

Z ustanovitvijo Slovenskega pastoralnega središča z lastnim dušnim pastirjem je napočilo novo obdobje versko-cerkvene zgodovine za slovenski živelj v Gorici. Slovenski vernosti se zdaj nudi polna možnost, da se razvije v cvetočo krščansko občino, vključeno v škofijsko stvarnost.

Ze vrsto let so goriški Slovenci postavljali zahtevo, naj jim cerkevna oblast osnuje samostojno dušnopastirsko ustanovo in jim dodeli lastnega dušnega pastirja, da se med njimi lahko razmahne posodobljeno versko življenje. Oktobra 1964 so naprosili nadškofa msgr. Andrea Pangrazia, naj ustanovi v Gorici slovensko personalno župnijo. Sledila je doba globljega razmišljanja in iskanja ustrežne rešitve. Novembra 1969 je slovenska duhovščina predložila Duhovniškemu svetu spomenico o verskem položaju slovenske manjšine. Zahtevala je, naj se v Gorici osnuje slovenska dušnopastirska ustanova z lastnim župnikom, na podeželju pa naj se poskrbi za primerno dušno oskrbo vseh manjšinskih vernikov, italijanskih v slovenskih krajih in slovenskih v italijanskih župnijah. Duhovna oskrba narodnostnih manjšin je postala tako splošno škofijski pastoralni problem in kot tak ena glavnih in najbolj zahtevnih pastoralnih postavk, o katerih je bila dolžna razpravljati preko DS celokupna škofijska duhovščina.

Dne 7. julija 1970 je Duhovniški svet zado vsestransko proučil. Imenoval je paritetno komisijo, sestavljeno iz 7 slovenskih in 7 italijanskih duhovnikov, in jo obvezal, naj temeljitejše prouči zadevo dušnega pastirstva v narodnostno mešanih krajih in izdela ustrezne predloge. Paritetna komisija je svoje delo vestno opravila. Njene predloge je DS ponovno pregledal, jih malenkostno izpopolnil in jih poslal v pretres vsem škofijskim duhovnikom. Ti so se na okrajnih zasedanjih izjavili o predlogih in dostavili svoje pripombe. Ob sodelovanju vse škofijske duhovščine, slovenske in italijanske, je DS sprejel končne sklepe, ki jih je nadškof potrdil. O teh sklepih širše značaja, saj se nanašajo tudi na podeželje, bomo spregovorili pozneje. Danes iznesimo nekaj misli o slovenskem pastoralnem središču v Gorici.

Slovensko pastoralno središče v Gorici bo imelo sedež v cerkvi sv. Ivana. Slovenskemu dušnemu pastirju bodo dodeljene vse redne župnikove oblasti in pravice, le da bo njegova vodstvena oblast (jurisdikcija) osebna in ne ozemeljskega značaja: raztezala se bo na vse slovenske osebe, živeče na ozemlju goriškega mesta, ki se bodo prostovoljno odločile, da se poslužujejo njegovih pastoralnih uslug. Vsi slovenski verniki, pa naj živijo v kateri koli mestni župniji, ohranijo v celoti župnijski dosedanj položaj v odnosu do svojih župnij in župnikov, ohranijo neokrnjene vse pravice in ugodnosti tudi v slovenskem jeziku, ki so jih morda do zdaj uživali, tj. predvsem ostanje maše v slovenskem jeziku po raznih cerkvah goriškega mesta kot so bile doslej.

Z ustanovitvijo slovenske verskega središča jim je dodana še pravica, da se pridružijo temu središču in da se poslužijo duhovne oskrbe, ki jo nudi slovenski dušni pastir. Gre za celotno dušno pastirstvo, tudi za najvažnejša verska opravila, npr. za krst, prvo obhajilo ali pripravo na birmo, za poroko, pogreb itd. Slovenski verniki v Gorici imajo tako možnost, da se v vseh svojih duhovnih in pastoralnih zadevah lahko svobodno odločajo ali za svojega krajevnega župnika ali pa za slovenskega dušnega pastirja, ne da bi bili dolžni

kogar koli o tem obveščati ali prositi za dovoljenje. Ko bo šlo za važnejša verska opravila (krst, poroka, pogreb), bo slovenski dušni pastir obvestil krajevnega župnika, da se to vnese v matične spise krajevnih župnij. Slovenski verniki v Gorici bodo tako imeli nekako »dvojno državljanstvo« v cerkvenem pogledu, imeli bodo kar dva polnopravna župnika, edino ne jim bo pridržana izbira, za koga naj se odločijo.

Goriška Cerkev, ki želi biti prežeta s pristnim misijonskim in ekumenskim duhom, hoče ostvariti predvsem znotraj sebe občestvo ljubezni in medsebojnega spoštovanja. S tem, da hoče nuditi vsem dušnopastirsko oskrbo v rodnem jeziku, upoštevač narodno dušo in njene značilnosti, daje najlepše pričevanje svoje materinske skrbi do manjšinskih vernikov, ki se tudi zato morejo čutiti enakovredne člane škofijskega občestva in vesoljne Cerkve, ki so ji vsi narodi in jeziki enako dragi.

DR. RUDOLF KLINEC

S TRŽAŠKEGA

Solske počitnice zaradi volitev

Prosvetno ministrstvo je odredilo, da se v času parlamentarnih volitev prekine pouk od 4. do 12. maja na vseh tistih šolah, na katerih so nameščena volišča; v ostalih šolah pa prepušča uvidenosti ravnateljev, da v dogovoru s ostalimi dejavniki ter skladno z okoliščinami lahko za kak dan skrajšajo omenjene počitnice. Vendar se praktično gledano lahko predvideva, da bodo učenci vseh šol imeli počitnice dober teden dni. Menda ni treba pripomniti, da jih bodo zelo veseli. Drugo vprašanje je seveda, ali je umestno, da so volitve v takšnem času in da vzamejo toliko dni dragocenega šolskega pouka.

Svetoivanska konzulta o »katinarskem problemu«

Svetoivanska konzulta je na zadnji seji minuli teden obširno obravnavala načrt nove ceste, ki namesto da bi povezovala, bi razcepila Katinaro na dva ločena dela z vsemi negativnimi posledicami za tamkajšnje narodno-zgodovinsko skupnost. K besedi se je oglasil tudi katinarski župnik Albert Miklavc, ki je v stvarni luči orisal negativne posledice omenjenega načrta tako na verskem kot narodnem in socialnem področju Katinare.

Seje se je udeležil tudi sam tržaški župan inž. Spaccini, ki je pazljivo poslušal pripombe krajevnih dejavnikov ter dejal, da bo občinska uprava skušala ponovno pregledati načrte.

Volilna kampanja je stekla

Kot je bilo predvideti, se je po velikonočnih praznikih začela intenzivna volilna kampanja. Razne politične stranke so začele razobeščati tako imenovane transparente ter prirejati volilne shode bodisi v zaprtih prostorih bodisi na prostem. Krščanska demokracija je svojo volilno kampanjo odprla z nastopom samega ministrskega predsednika Andreottija v dvorani kina »Grattacielo« ter tajnika tržaške sekcije KD Colonija. Oba sta poudarila zaprtje proti misinom (fašistom) ter proti komunistom ter se zavzela za nadaljevanje politike sodelovanja v slovensko manjšino ter sosednjo Jugoslavijo.

To je vsekakor pozitivno zadržanje ter ga Slovenci jemljemo na znanje. Toda kakor čakajo KD kot največjo vladno stranico velike odgovornosti v državnem merilu na politično-socialnem in gospodarskem področju, tako bo morala v bližnji bodočnosti brez omahovanja pred notranjimi in zunanjimi nasprotniki konkretno izvajati deklarirana načela glede uveljavljanja pravic in zaščite slovenske narodne manjšine.

Pij XII. naj bi bil odpeljan v Nemčijo

Med drugo svetovno vojno je Vatikan veljal za velikega nasprotnika Hitlerjevega nauka in režima. Ob kapitulaciji Italije leta 1943 je Hitler izdal ukaz, da papeža Pija XII. odvedejo v Nemčijo. Ukaz za to deportacijo je prejel SS-general Wolf, ki pa je Hitlerja prepričal, da je načrt opustil. General Wolf še živi, in kakor je poročal italijanski tehnik »Doménica del Corriere«, so ga pred kratkim zaslili na škofiji v Münchnu prav v zvezi s postopkom za razglasitev blaženim Pija XII.

Bralci pišejo

Komu dati naš glas?

V teh dneh prihaja v polni meri do veljave slovenski pregovor »Vsak berač svojo malho hvali«. Res so vsa javna občila polna izjav in volilnih proglašev raznih strank in stranic, ki vse obračajo vodo na svoj mlin. Komaj bodo pa volitve pri kraju, bodo pozabljene tudi obljube raznih politikov. Lahko bi rekli: minil je praznik, minili so tudi kolači.

Kar nas Slovence v teh krajih boli, je tista čudna zadržanost italijanskih strank do naše narodne skupnosti. Najraje bi jo molče prešle; če se pa to že ne da, bi rade z glasovi Slovencev sebe okrepile, ne da bi si kakšne obveznosti nakopale.

Levičarske stranke s komunisti na čelu se trudijo, da bi mi Slovenci podprli komuniste, socialproletarce in De Martinove socialiste, ki se navdušujejo za »napredno ravnotežje«, češ da grozi premik na desno. Mi katoliški Slovenci smo tudi proti premiku na desno, pa vemo, da zato ni treba voliti levičarskih strank, saj volimo lahko tudi tako stranko, ki ima krščanski program ter desnico odklanja prav tako odločno kot levičarji.

Ljudje okoli »Primorskega dnevnika« bi radi vse Slovence usmerili na kandidate, ki sta jim dali prostor italijanska komunistična in socialistična stranka. Toda kako naj zaupamo borbo za svoje pravice ljudem, ki imajo nad seboj tujega gospodarja in se morajo klanjati tuji učenosti, ki se ji pravi marksistično brezboštvo?

Med nami primorskimi Slovenci je mnogo idejne zmede in vlada pravi Babilon. Vsaj mi krščansko usmerjeni Slovenci se ne pustimo zmešati od raznih krilatice. Odklonili smo svoj čas fašizem, sedaj odklonimo komunizem, saj oba poveljuita diktaturo. Svoj glas dajmo tistim, ki jim pravičnost, enakopravnost in poštenje niso prazne besede, Bog pa vodilo njih ravnanja!

L. G., Gorica

Solženicinova kritika ruske Cerkve

Ruski pisatelj in Nobelov nagrajenec Solženicin je poslal ruskemu patriarhu Pimenu pismo, v katerem obtožuje rusko pravoslavno Cerkev, da se vedno bolj vda v sovjetskemu režimu in da nič ne napravi za poživitev verskega življenja.

Na Poljskem primanjkuje cerkva

Na Poljskem se vedno ni rešeno vprašanje novih bogoslužnih prostorov. Nastajajo nova mesta, kjer so nujno potrebne nove cerkve. Poročilo pravi, da so poljski škofje v preteklem letu prosili dovoljenje za 60 novih cerkva, vlada pa jim je odobrila le 20 načrtov.

Ob nedelji duhovnih poklicev

Kakor smo že poročali, bomo obhajali prihodnjo nedeljo svetovni dan za duhovne, to je za duhovniške in redovniške poklice. Ta dan nas mora vse povezati v skupni molitvi za nadvse važno zadevo sv. Cerkve in nas navdušiti za delo v ta namen. Cerkev potrebuje tudi danes in v bodočnosti zadostno število dobrih duhovnikov, redovnikov in redovnic, da bo lahko vršila poslanstvo, ki ga ji je poveril Kristus.

Skrb in zanimanje za veliki problem Cerkve in tudi nas samih mora zajeti vse verne ljudi, zlasti pa še družine in mladino. Da naši mladini ta problem ni tuj, je priča članek Bernarda Špacapana v velikonočni številki našega lista. Ob vsem razpravljanju pa se vedno znova uveljavlja spoznanje, da zahteva duhovniška pot veliko mero velikodušnosti ter pripravljenosti za odpoved in žrtve.

Svetovni molitveni dan za poklice naj nas torej spodbudi k molitvi in delu za velikodušnost mladih, da bi pogumno, če jih Bog kliče, šli na duhovniško pot, tudi če je težka in polna žrtev.

V odloku 2. vatikanskega cerkvenega zbora o duhovniški vzgoji je rečeno, da ima »celotno krščansko občestvo dolžnost skrbeti za duhovniške poklice... Škofje pa morajo svojo čredo spodbujati pri delu za duhovniške poklice in skrbeti za tesno sodelovanje vseh sil in naporov.«

NAS DELEŽ

V čem naj bo naše delo za duhovniške poklice?

1. Na prvem mestu so v odloku omenjene družine, ki imajo največji delež, ker so kakor prvo semenišče, če so prežete z duhom vere, ljubezni in pobožnosti.

BESEDE ŽIVLJENJA

BOŽJE ŽIVLJENJE

»Jaz sem prišel, da bi imeli življenje in ga imeli v izobilju« (Jan 10, 10).

Pred Kristusom ni bilo takega izobilja duhovnega življenja v studenčih milosti, ki so sveti zakramenti, kakor je to sedaj. Kakšna sreča za nas!

Se je dovolj zavedamo?

Morda bi se pa tudi nam lahko očitalo:

»Kaj delate z lučjo, ki jo imate?«

Čeprav Bog niti tlečega stenja ne ugasne, mi vendar veliko bolj ugaja polnost življenja milosti, ki lahko kipi v kristjanu ob veselem žrtvovanju za druge.

Kristus nam je zaslužil neizmerno izobilje božjega življenja, toda od nas je odvisno, če se ga bomo hoteli poslužiti! Če se ne potrudim k svetim zakramentom, sem podoben človeku, ki od žeje umira — ob polnem vodnjaku. Isto velja tudi za velikonočno spoved!

Z. I.

IZ ŽIVLJENJA NAŠIH LJUDI

Kramolčeva razstava v Torontu

Na cvetno nedeljo 26. marca je slovenski akademski slikar Božo (Ted) Kramolc razstavljal v Torontu v Kanadi svoja najnovejša dela. Razstavo je pripravil v enem najpomembnejših slovenskih kulturnih središč v Torontu, v dvorani Marije Pomagaj, 609 Mannig Ave. Razstava je bila odprta ves dan in ogledalo si jo je mnogo naših rojakov in kanadskih gostov.

Kramolc je razstavljal pastel (36 slik), olje (10 slik), grafiko in lesoreze. V lesorezu in črnobeli monotipiji goji Kramolc največ portret in figurarno kompozicijo. V olju je predstavil kanadsko pokrajino; pokazal je, da so mu pri srcu: gibanje, npr. tekoča voda in atmosferske spremembe. V pastelu, kjer je umetnik najmočnejši, je tudi upodobil naravo: rože, praproto, zimske idile in zopet — vodo.

Božo Kramolc živi v Torontu in obhaja letos 50-letnico svojega življenja. V tem mestu je končal akademijo in se posvetil grafiki. V Evropi je razstavljal v Ljubljani in v več krajih v Avstriji, na ameriškem kontinentu pa v Kanadi, ZDA in Argentini. Kramolc je eden izmed slovenskih umetnikov, ki se je uveljavil v tujini.

Ob življenjskem jubileju Kramolcu iskreno čestitamo!

Prisrčna slovesnost v Sloveniku

V obširnem poslopju na Via Appia Nuova v Rimu, ki si ga je kupil Slovenik za svoj sedež, se vsrjšo temeljita notranja preureditvena dela po načrtih slovenskih arhitektov Bitenca in Kregarja.

Gospodinjstvo v Sloveniku so sprejele

Robidnice

II.

Tragična smrt, ki je doletela argentinskega industrijskega voditelja v Buenos Airesu Oberdana Sallustra, je pretrgala argentinsko in tudi vso svetovno javnost z izjemo nekaj ljudi, ki simpatizirajo z vsemi revolucionarji, da so le radeče pobarvani. Toda osebnost pokojnega Sallustra je bolj kot zaradi tragične smrti vstala velika pred vsem svetom zaradi tega, kako je pričakal smrt. Naši so namreč pri njem pismo, ki ga je napisal malo pred smrtjo. Naslovljeno je na dr. Pecceia, predsednika družbe Fiat Argentina. V slovenskem prevodu se glasi:

»Obvestili so me, da se nahajate v Buenos Airesu, bolj kot prijatelj kot pa vodja. Prosim vas, da vse uredite mirno in po pameti, kot zmeraj. Predno je Sokrat izpil kupo s strupom, je obžaloval svojih učencev in žene Ksantipe, češ da so mu nevedeljski, ker bo zvedel za Resnico prej kot oni. Da bo mirna vaša vest, želim, da veste, da sem tudi jaz zelo miren, ker bom končno spoznal resnico o svojem Juriju in o Bogu.«

Na robu pisma je pripisal: »Pozdravljam vse, posebno Fuentes.«

Pismo je kratko, a polno človeške toplote in krščanske vdanosti. Ob pričakovanju gotove smrti, ki ni bila slučajna, kot trdijo simpatizerji argentinskih revolucionarjev, gre Sallustrova misel k svojemu šefu in k soferju Fuentesu, ki je ob ugrabitvi bil ranjen. Posebno pa želi »zvedeti resnico o sinu Juriju in o Bogu.«

Sin Jurij je v nesreči umrl še mlad leto prej. Ob njegovi smrti se je izčistila in okreplila očetova vera v posmrtno življenje: Kako je z mojim sinom sedaj, ko je v večnosti? Kaj je Bog, ki sem o njem toliko razmišljal? Miren je, ker se mu bo skoro odkrila ena in druga resnica.

V Sallustru ni nič sovraštva, kot ga najdemo pri revolucionarjih, ko umirajo; nič obupa, kot ga srečamo pri drugih v podobnih primerih. Njegova vera je bila res velika. Zato je bila tudi njegova smrt, čeprav tragična, vendar mirna in vdana. Smemo zato trditi, da je bil Oberdan Sallustro avtentičen kristjan.

DR. LOJZE SKERL

(r+r)

Ni življenja brez duhovnika

»Kaj delate z lučjo, ki jo imate?«

Kristus nam je zaslužil neizmerno izobilje življenja, toda samo po duhovniku nam ga deli, pri maši in v spovednici, predvsem.

Kako mrzle bi bile cerkve brez maše, brez večne luči!

Kako prazna bi bila liturgija brez obhajila! In kako žalostne duše — brez spovedi!

Zato — molimo za duhovniške poklice!

Spoštovani gospod urednik!

Blizu se svetovni dan duhovniških poklicev. Dovolite mi, da se ob tej priložnosti tudi jaz oglašim in priporočim, da bi verni ljudje na Primorskem goreče molili, da jim Gospod pošlje dovolj pravih duhovnih pastirjev.

V velikonočni številki ste s precejšnjim poudarkom objavili članek enega izmed mlajših duhovniških poklicev, kjer je med drugim rečeno, da je »Bog molitve žc zdavnaj uslišal« in da je »vse zastoj prositi Boga, naj nam da duhovniških poklicev. Prosimo raje, naj spodbudi v Cerkvi nova gledanja na problem duhovnikov«. Konkretno pravi, da so ta nova gledanja v tem, da bi bili duhovniki poročeni in bi poleg duhovniškega vršili še kak drug poklic. Sprejeli naj bi samo »potrebne blagoslove« in »nekatero obljube«.

Dobro vem, da je mladim ljudem v teh krajih zelo težko, celo nemogoče kaj govoriti o tem vprašanju. Tudi sam se dosledno držal pravila, da je treba mlade fante tako oblikovati, da bodo sami prišli na to misel in se odločili za duhovniški poklic. Samo nekajkrat v 27 letih, odkar sem na Tržaškem, sem se »spozabila«, da sem spregovoril o duhovniških poklicih pred mladino. Vselej so me močno kritizirali in se upirali, češ da se »ne sme siliti«. Se po več mesecih te bodo javno poučili, da tega in onega ne bi smel reči. Zadnje čase pa sem slišal: »O tem vprašanju se ne splača govoriti. Duhovniki so polni denarja.« Vprašal sem se: Kateri ateisti bi me mogoče krepke zavrnili? Zato teh nekaj vrst nimam ne pišem, ampak drugim, ki imajo kaj dobre volje. Na tisti članek, ki ste ga objavili v velikonočni številki, pa bi bilo treba obširneje zadevo pojasniti.

Cerkve zelo verjetno še desetletja ali morda nikdar ne bo posvečevala v duhovnike take, ki bi najprej mislili na poroko in bi izvrševali še druge poklice. Se od poročenih diakonov bo zahtevala, da vrše samo svojo službo. Mislim pa tudi, da bi bilo posvečevanje takih duhovnikov za vero brez koristi, pomenilo bi propad vere. Le kdo naj bi takim duhovnikom kaj verjel in jim zaupal?

Ko smo se v letih pred veliko maturo odločali za poklic, je bilo odločilno za nas, ker smo imeli učene profesorje verouka. Ti so se ne samo mogli primerjati po izobrazbi z drugimi profesorji, ampak so jih presegali. Znal so nam krščansko blagovest predstaviti tako, da rešuje najgloblja vprašanja življenja, da napredek znanosti in kulture te blagovesti ne omeje, marveč jo samo še pokaže v veličastnejši luči, da sprejem krščanske vere in morale pomeni za narod dvig in rešitev. Spoznali smo, da bomo mogli največ narediti za narod, če mu to blagovest posredujemo.

V naših časih vseh vrst z vsemi glasovi vpijejo, da vera pomeni nazadnjaštvo, temo, da napredek nujno prinaša propad vsake vere. Temu kričanju najprej nasede mladina, potem pa tudi odrasli, če se niso

resneje posvetili študiju vere, ker niso za to imeli priložnosti ali sploh možnosti.

Laiki, ki naj bi vršili še duhovniško službo, kakor jih predlaga člankar, pa versko ne bi mogli biti izobraženi. Duhovniški poklic bi vršili kot nekaj postranskega. Njihova glavna zaposlitev bi bila v drugem poklicu in povrh bi se morali posvetiti še svoji družini. Člankar ne pravi, če naj bi tisti laiki bili sploh izobraženi. Misli si moramo, da bi lahko bili tudi kaki kmetje, delavci, obrtniki. Morda tudi kaki učitelji, če naj bi »v vsakem kraju eden ali več laikov prejeli potrebne blagoslove«. Gre torej samo za »blagoslove«, ne za kakšno versko izobrazbo.

Danes nalaga Cerkev kandidatom za duhovniški poklic po končani srednji šoli šest let šolanja na visokih šolah, da si pridobijo potrebne znanja v modroslovju, sv. pismu, cerkveni zgodovini in v bogoslovskih strokah: v dogmatiki, moraliki, cerkvenem pravu, sociologiji in še mnogih drugih stvareh. Za tak študij pa je treba celega človeka vsaj s povprečno nadarjenostjo. Samo neki »blagoslovi in obljube« bi bili premalo.

Moliti je torej treba, da med nami zrastejo taki idealni fantje, ki se bodo v celoti posvetili službi Bogu in narodu. Takšni so se za duhovniške poklice med našim narodom odločali v preteklosti. Zato so tudi zanj toliko naredili. Če so se kdaj kateri odločali z drugimi nameni, so povzročili več škode, kakor pa naredili dobrega. Zato s še večjo gorečnostjo molimo za duhovniške poklice.

Jože Prešeren

MLADINSKI DOM V BOLJUNCU

V sredo zvečer 12. aprila so se Boljunčani z lepo in dostojno prireditvijo spomnili prve obletnice otvoritve Mladinskega doma »Boljunc«. Kljub delavniku je bila dvorana do kraja zasedena in vaščani so ponovno pokazali, kako se je novo prosvetno središče v enem samem letu živo razrastlo v njihovo življenje.

Ob tej priložnosti je ponovno nastopil mladinski pevski zbor in pod vodstvom s Imelde Stor ljubko in ubrano zapel šest pesmi; posebno prijetno je učinkovala tista o »Ježku, ki ima polje« in še kakšna druga.

Zatem so mladi igralci, sami srednješolci, uprizorili veselo in smešno enodejanko »Hude sanje doktorja Zgaga«. Igro je siljajno zrežiral mladi režiser Sergij Verč, ki ni štedil s časom in trudom, ko je šlo za pripravo še neizkušenih moči. Uspeh ni izostal: iz igralcev je ustvaril same simpatične like, ki so pri občinstvu želi veliko odobravanja in vzbudili precej zabave in smeha.

Želimo, da bi ti mladi fantje in dekleta, ki so že nekajkrat uspešno nastopili, še naprej gojili domačo odrsko umetnost, tako da bi spet in spet nudili gledalcem

žareče oči so opazovale kot mesec okroglo lobanjo, ki se je naslanjala na steno, da bi laže vzdržala udarce.

»Se je poročila — z Nandetom?«
»Nande? Ha, fant, ti nisi na tekočem! Nande je mrtev. Razumeš, mrtev kakor hudič! Pa tudi ti si mrtev, tudi ti, že leto dni. Razumeš, otročaj, vsi ste mrtvi, tudi ona, vajina ljubica. Le jaz sem še živ! Vam vsem na vkljub, prekleti tepci!«

Sikal, bruhal je besede, da je onemogel hropel na koščku odeje in si grabil z belimi prsti šop kuštravih las v zavesti, da laže sebi in onemu tamle, ker dekle ni mrtvo, skoraj gotovo ne; ker se bo jutri, morda že danes zavedela in pričala proti njemu...

Začutil je, kako ga nekaj grabi za rjavo bluzo. Ko je dvignil pogled, ga je spreletelo, prav kakor tisti hip, ko ga je glas pozdravil iz teme.

Tik pred obrazom je zagledal par nepremičnih, jekleno sivih oči in prsti dveh koščenih rok so tipali skozi debelo blago.

»Govori, svinja, govori — če ne... pri Bogu...«

Obvladal se je in z močnim sunkom vse-

Zapustil nas je Josip Kravos

V četrtek 13. aprila opoldne je nenadoma umrl ljudski pisatelj in kulturni delavec Josip Kravos, ki je prebival v svetoivanski župniji v Brandeziji v Trstu. Slovenski tržaški javnosti je bil dobro znan po svojih spisih, ki jih je letos deloma objavil tudi v knjigi »Kuštrava glava« v založbi Goriške Mohorjeve družbe. Tudi ni bilo skoro kulturne ali verske prireditve ali slovesnosti, ki bi je ne bil obiskal. V naši cerkvi je imel svoj stalni nedeljski kotiček. Pa tudi po drugih okoliških cerkvah je rad romal in imel veliko prijateljev pri slovenskih duhovnikih.

Bil nam je vsem vzor pravega zavednega Slovenca. Ni se ustrašil nobene žrtve, ko je šlo za slovensko stvar, in je prav zaradi tega veliko pretrpel pod fašizmom. To mu je zapustilo posledice, zato je bil

V svetoivanskem Marijinem domu v Trstu uprizorijo skavtinje v nedeljo 23. aprila ob 17. uri Ribičeve

PISANE LUTKE

po zadnji vojni rahlega zdravja. Pogosto je potožil, da ne bo dolgo živel. Kljub temu je bil vedno vedro razpoložen in pogumen.

V soboto 15. aprila popoldne smo ga pospremili na zadnji poti iz Brandezije v farno cerkev in nato na katinarsko pokopališče, kjer si je sam izbral svoje zadnje počivališče. Malokdaj smo videli pri Sv. Ivanu tako mogočen in pretresljiv pogreb. Zalujoči družini naše iskreno sožalje; pokojni naj v miru počiva.

Marijin dom v ul. Risorta 3

Tržaška Marijina družba v ulici Risorta ima že od svojega obstoja vsako leto v tednu po beli nedelji duhovne vaje za svoje članice, pa tudi za druga dekleta in

kakšno uro pristnega veselja.

Po igri je Patricia Pettitrosso prebrala govor, v katerem so bili v zgoščenih obliki omenjeni dogodki minulega leta od postavitve temeljnega kamna do prve obletnice obstoja Mladinskega doma ter cilji in nameni slednjega. Izražena je bila tudi želja, naj bi dom v bodoče pritegnil k sodelovanju vse vaščane, tudi tiste, ki se mu do zdaj iz kakršnega koli vzroka niso pridružili.

V tretjem delu so nastopili Fantje izpod Grmade; ta moški zbor iz nabrežinske občine, ki se pod vodstvom Iva Kralja zadnja leta bolj in bolj uveljavlja, je zrastel v enega najboljših zborov na Tržaškem; toplo in ubrano je zapel šest pesmi in sicer: Pod oknom, Tam, kjer pisana so polja, Na trgu, Je na Dravca mehva, Kosa, Zravnica. Na splošno željo in zahtevo so pevci zapeli še dve narodni skladbi. Za vse so želi navdušeno ploskanje.

Ob zaključku večera, na katerega smo bili povabljeni z okusno opremljenim ciklostiliranim vabilom, smo Boljunčani želeli, da bi v novem domu doživeli še mnogo mnogo takih večerov.

Udeleženec

žene, saj je kapela in dvorana odprta vsem, ki rade poslušajo božjo besedo, so željne srčne izobrazbe in zdravega razvedrila, ki jim ga kongregacija nudi.

Da nas pri tem prerodenju ni bilo malo, povedo naslednje številke: vseh govorov je bilo devet. Pri jutranjih premišljevanjih je bila povprečna udeležba 100, pri večernih pa 120. Zaključna sv. maša je bila pri Novem sv. Antonu in velika cerkev je bila skoro polna naših ljudi kot ob največjih praznikih v letu. Popoldne pa se je k sklepu duhovnih vaj zbralo v Marijinem domu 166 deklet in žena. Duhovne vaje je vodil jezuitski pater Franc Svolsjak, kateremu ob tej priložnosti izrekamo iskren Bog povrni.

Gospod Svolsjak ima svojstven način govorov, ki so bili našim dušam tako blizu, da jih je lahko vsaka razumela. Ob poslušanju njegove besede je vladala popolna tišina. Čutili smo Boga, ki nas ljubi, ki nam je tako dober.

V ponedeljek 17. aprila jutraj smo se zbrale pri sv. maši in se spomnile naših pokojnih družbenic. Tudi ob tej priložnosti smo slišale marsikaj lepega. Posebno nas je ganilo sv. obhajilo pod obema podobama in kratek govor po svetem obhajilu, kakšna naj bo naša zahvala: »Pogovor z Jezusom v molku in tihoti.« In sem se spomnila besed preroka Elia, kateremu je notranji glas povedal: »Ne, v viharju ni Gospoda!«

Udeleženka

Predavanje o Joži Lovrenčiču

V okviru delovanja Slovenske Matice v Trstu je bilo v nedeljo 16. aprila predavanje o pesniku in pisatelju Joži Lovrenčiču ob dvajseti obletnici njegove smrti.

Predavatelj dr. Anton Kacin je najprej govoril o osrednjem Lovrenčičevem delu, o epu Trentarski študent, ki nas s svojo vsebino spominja na Goethejevega Fausta, za tem pa so prišla na vrsto druga njegova dela pa tudi njegovi stiki s Trstom. Pisatelj Joža Lovrenčič ne spada med velikane naše književnosti, vendar je pomemben zlasti za nas, ker je s svojim ustvarjanjem dostojno zastopal Primorsko v slovenskem kulturnem svetu. Ob koncu predavanja je gđ. Milojka Sosič recitirala nekaj Lovrenčičevih pesmi in odlomke iz omenjenega epa.

Za torek 25. aprila ob 10.15 je najavljeno predavanje dr. Avgusta Sfiligoja: »Slovinci v Italiji terjamo priznanje in spoštovanje svojih kulturnih, narodnih in socialnih pravic«.

PRVI MAJ V BAZOVICI

Dopolodne: mladinske tekme; popoldne ob 16. uri nastop mladih ansamblov, pevec in pesalcev; zvečer bo zabaval ansambel »Krasa«. Ves čas bo srečolov in dobro založen buffet. Prireditve bo ob vsakem vremenu ali na igrišču ali v dvorani.

Podelitev nagrade »Vstajenje«

Za veliko noč 1972 se je sestala komisija, ki jo sestavljajo prof. Martin Jevnikar, časnikar Franc Jeza in prof. Anton Kacin, da podeli nagrado »Vstajenje« za leto 1971 najpomembnejšemu delu, ki je izšlo v preteklem letu v zamejstvu ali zdomstvu. Komisija je izbrala za nagrado pesniško

čakal. Ne vem sicer, kako je mogoče zalovati kar za dvema hkrati, posebno še, če je eden izdajalec, drugi pa podivjan partizan, pa to je bila končno njena stvar. Čudno je tudi, priznam, da sem toliko časa vzdržal v svoji krepotni vlogi. Res, včasih človek poseka sam sebe. Dejstvo je, da sem se dobro zadržal.

Vse je šlo po predvidenem načrtu. Ona je počasi popuščala, vidva sta bila vedno dalj, jaz pa vedno bliže... vedno bliže... Vse do danes, bolj do večerj, ker se mi zdi, da je že odbilo polnoč. Večera pa sem zagrašil majhno taktično napako.

Poklicala me je po telefonu, kot je imela navado, in zmenila sva se za majhen izlet. Ker ti morda ni znano, naj ti pojasnim, da je bila večerj sobota. Zame in zanj je pomenilo to prosto popoldne. Dan je bil topel, lep, sončen, kakor naša še ustvarjen za izlet in za ljubezen.

Ah, in še to, prav večerj je minilo osem mesecev, kar nas je zapustil naš prijatelj Nandek, medtem ko gniješ ti — po mnemu zalujočih ostalih, že leto dni v kočevskih gmajnah.

Vsekakor pomemben dan. Vzel sem ma-

Ob desetletnici škedenjskega Doma priredijo v nedeljo 23. aprila ob 17. uri škedenjska mladina in pevski zbori

SPOMINSKO PROSLAVO

Na sporedu je nastop otrok iz Škedenja, Kolonkova in Sv. Ane, mladinskega, dekliškega in mešanega pevskega zbora ter postavitev marmornate plošče v spomin pokojne Drage Rosenberg. Vabljeni vsi!

zbirko Vladimira Kosa »Ljubezen in smrt. In še nekaj«. Knjigo je izdala Slovenska kulturna akcija v Buenos Airesu.

Svoj sklep je komisija utemeljila z naslednjim: »Kosova zbirka je resnična lirika, izraz globokega notranjega doživljanja človeka, ki občuti vse težave modernega življenja in jih rešuje s krščanskim optimizmom. Pesnik se je tako vživel v japonsko okolje, da je vsa zbirka prepletena z japonskimi običaji, pokrajino in miselnostjo. Z njo je razširil obzorja slovenske lirike in jo motivno obogatil. Tehnost knjige dopolnjujejo ilustracije akademske slikarke Bare Remec«.

Katoličanov več, duhovnikov manj

Ob koncu leta 1969 je bilo na svetu 633 milijonov katoličanov. Duhovnikov je bilo 425.000. Če tem duhovnikom prištejemo še diakone, redovnike laike in redovnice, je bilo v dušnem pastirstvu zaposlenih en milijon 500.000 oseb. Od leta 1964 do 1969 je zapustilo duhovniško službo 13.450 duhovnikov.

MLADIKA št. 3

Tretja številka XVI. letnika »Mladike« je izšla prav za velikonočne praznike, zato je velikonočna tudi po vsebini. Bruna Pertot je prispevala zgodbu »Ostani pri meni, ker se večeri«, Albert Miklavc pa pesmi; cba obravnavata velikonočno tematiko. Alojz Tul posega še v postni čas ter na zanimiv način prikaže postne privilegije, ki jih je uživalo tržaško mesto zlasti glede kulturnih prireditev.

Prva stran je posvečena desetletnici Katoliškega doma v Gorici. Sliko doma spremljajo besede prof. A. Kacina. Isti predstavi tudi pok. časnikarja in politika Poldeta Kemperleta. D. S. je prispeval reportažo o Slovencih v Kanalski dolini, Marija Mislej pa črtico »Kje učiš?«

Mladinska priloga na rožnatem papirju vsebuje prispevke Ivana Peterlina (Srečanje s Pelejem), Sonje Sirce (Devinska idila) in razgovor z Borisom Pangercem, avtorjem zbirke »Amfora časa«. Ta zbirka je prav za veliko noč izšla v založbi »Mladike«. Prav tako so prejeli vsi naročniki grafično sliko Edija Žerjela z njegovim podpisom z naslovom »Jutro«.

Neža Rejec objavlja svoje spomine »Odlomki iz zgoniške kronike«, Martin Jevnikar oriše leposlovno dejavnost nedavno umrlega Josipa Kravosa in Stanka Janežiča, Zora Tavčar pa kritično oceni Verčev dramo z nenavadnim naslovom.

V tej številki najdemo tudi poročilo o desetem obnem zboru Katoliške prosvete v Gorici, o nastopu zbora »Rečanje« v cerkvi na Ljesah za letošnje cvetno nedeljo, o 225 letih delovanja novomeške gimnazije, o razstavah Avgusta Cernigoja in Zore Koren-Skerk ter o koncertu orkestra Glasbene matice in harfistke Pavle Uršičeve. Zadnje besedo pa ima kot vedno na platnicah »Čuk na obelisku«.

—ej

gorjev džip in sva se odpeljala. Zavil sem proti Savi.

Mislil sem na gosto vrbovje, mlado travo, pokrito z marjeticami, gozdičke pri Tomačevem, na celo vrsto skritih kotičkov — pa me je prosila, naj zavijem k Sv. Križu, na njegov grob, da bo pomolila za vajini izgrubljeni duši.

Kako bi ji odbil, dobri in zvesti prijatelj, tako sveto prošnjo? Najino razmerje je bilo namreč še povsem bratsko, četudi sem sklenil, da je čas, da po mesecih tega čudnega žalovanja preidem v drugo fazo... Saj razumeš, pomlad gre h koncu. Sem skozi zidove najbrž ne pridele, ampak zunaj! Zunaj, človek, ni da bi govoril...

Pripeljal sem jo, kamor je želela. Šla je prav do groba, jaz pa sem ostal v vozu in kadil cigareto.

Hitro se je vrnila, sedla tesno k meni in rekla, naj poženem. Tih sem bil, pa ne zaradi tako imenovane svetosti kraja, temveč da bi ne opazila, kako sem razburjen. Vozim previdno, kakor da bi bil slep, saj stojim tik pred ciljem, strateg! Po dolgoletni borbi opazujem, kako razobeša nasprotnik belo zastavo. (se nadaljuje)

MARKO KREMŽAR

(4)

SIVI DNEVI

Novodošli je molčal, da je Nika pričel obhajati dvom. Pa ne, da bi ga poslali kot vohuna.

»Ti, če so te poslali v kaki uradni misliji...«
»Tepec!«

»Nič se ne ve. Takle oprtan junak, kot si postal ti, je vsega zmožen.«

»Ne bodi otročji! Komu misliš, da si zunanaj še mar? Slučaj.«

»Pripoveduj!«
»Kaj želiš, da ti povem, prijatelj Niko?« Glas je bil posmehljiv.

»Vse. Kaj je bilo s tabo, z... z njo...«
Tudi Niko bi bil rad ravnodušen, pa je čutil, da mu postaja glas hripav. Ni se premaknil.

»Z njo! Se mi je zdelo, da te še vedno muči. Pa bodi brez skrbi, zate je odklenkala.«

Tudi zastavnik je sedel nepremično in

Ob 80-letnici slovenskega Alojzijevega bo v nedeljo 23. aprila v Gorici

PROSLAVA

s sledečim sporedom:

Ob 10. uri ZAHVALNA SV. MAŠA v župni cerkvi na Placuti.

Ob 16.30 AKADEMIJA v Katoliškem domu s sodelovanjem sedanjih in bivših gojencev ter prijateljev zavoda.

Vljudno vabljeni zlasti bivši gojenci, sorodniki gojencev ter dobrotniki in prijatelji zavoda.

Dva kulturna večera

V razdobju štirih dni sta bila v organizaciji SKPD »Mirko Filej« v Katoliškem domu dva kulturna večera, oba zanimiva in za obiskovalce privlačna.

Najprej je v sredo 12. aprila kazal v mali dvorani skioptične slike prof. Slavko Bratina. Z njemu lastno pridnostjo jih je posnel v času desetletnega obstoja Katol. doma. Gledalci so lahko ob njih podoživljali dogodke iz polpretekle dobe in obujali spomine na prireditve, ki jih ni manjkalo. Skoda le, da je bilo število udeležencev precej skromno. Zato pa so bili navzoči tem bolj s prikazanimi slikami zadovoljni in so predavatelja nagradili s hvaleznim ploskanjem.

V nedeljo 16. aprila pa se je v Gorici oglašil po enoletni odsotnosti stari, pa še vedno zaželeni znanec s Koroškega Vinko Zaletel. Dovolj je vedeti, da pride in že se dvorana Katol. doma napolni. To pot je svoje predavanje razdelil v dva dela: v prvem je prikazal turistične in kulturne zanimivosti severnoameriške prestolnice Washington, v drugem pa nas je popeljal v gorski svet švicarske dežele. Spet smo imeli priložnost občudovati umetniški čut g. Zaletela, njegovo domiselnost in smisel za odkrivanje prirodnih lepote. Tako je in tako bo ostalo: srečanje z g. Zaletelom in njegovimi barvnimi posnetki je vedno enkratno svojstveno doživetje.

Poroka

V soboto 15. aprila sta se v cerkvi sv. Ivana v Gorici poročila Marija Zgavec in Roman Čevdek. Poročne obrede in sv. mašo je opravil msgr. Franc Močnik. Nevesta Marija je zvesta članica pevskega zbora »Ljube Bratuž«, Roman pa je član moškega zbora »Mirko Filej« in poje tudi v zboru v Rupi, ker stanuje na Peči, kamor bo sedaj pripeljal tudi mlado ženo. Marija Zgavec je bila več let odbornica Slov. kat. prosvetnega društva v Gorici, skupaj s sestro Franko je vodila folklorno skupino, ki je večkrat nastopila tu in v zamejstvu, udeleževala se je tudi v dramski skupini in v zboru Marijine družbe. Da se jima oddolži za njuno prosvetno dejavnost, je pri poročni maši pel številne mešani zbor, katerega so sestavljali člani obeh zborov. Novoporočencema želimo obilo sreče in božjega blagoslova na novi življenjski poti.

Doberdob

Srebrno poroko sta obhajala v sredo 12. aprila Jožef Ferletič in Marija Gergolet s slovesnostjo v cerkvi in nato v veseli družbi svojih domačih in sorodnikov. Slavljenčeva družina izhaja iz trdne kraške rodovine delavcev in kmetov ter je ostala vse skozi versko in narodno zavedna. Tako gospodar kakor njegov oče Peter sta dolgoletna cerkvena pevca, prav tako obe hčerki. Pa tudi na odrskih prireditvah so večkrat uspešno nastopili. Za vse opravljeno

Ob blagoslovitvi orgel v Doberdobu je nastopil med združenimi zbori tudi Jožef Ferletič, ki je nedavno obhajal srebrno poroko. Na sliki je v zadnji vrsti sedmi od leve

V nedeljo 23. aprila ob 20. uri bo gostovala v župnijski dvorani v Standrežu gledališka skupina »Albert Vodopivec« iz Kamenj (Ajdovščina) z ljudsko igro pisatelja Engelberta Gangla

SIN

Uprizoritev igre je v organizaciji prosvetnega društva »Standrež«.

Sestanek je predvsem pokazal živo zanimanje naših volivcev za politično življenje in še posebej za to, da pride do čim boljše usmeritve v korist svobode in demokracije kot še zlasti za odločno borbo za dosego vseh narodnostnih pravic Slovencev v Italiji. Zato so prisotni v glavnem poverili vodstvu SDZ nalogo, da še nadaljuje s svojimi stiki in nato v skladu z načeli in rezultati nadaljnjih pogovorov rakaže svojo uradno usmeritev.

Jamlje

V ponedeljek 10. aprila je umrla zaradi neozdravljive bolezni na jetrih 32-letna Giordana Bagon, poročena Terrana. Velika žalost, združena s sočutjem je legla na vso našo vas, zlasti pa na domače in še posebej na mladega vdovca in osemletno Emanuelo, hčerko pokojnice. Razumljivo, da se je zato udeležila pogreba in pogrebne maše vsa vas; tudi učiteljica in ves razred uboge Emanuele je bil prisoten s cveticami v rokah. Velikonočna sveča, ki je gorela ob krsti mlade Giordane, pa govori vsem Jezusove tolažilne besede: »Jaz sem vstajenje in življenje. Kdor v mene veruje, bo živel, četudi umrje.«

Sorodniki pokojne Giordane se vsem udeležencem pogreba pristočno zahvaljujejo za izraz sočutja, molitve in cvetje. Večni mir in božje plačilo pri Bogu naj uživa pokojna Giordana. Vsem žalujočim izrekamo naše iskreno sožalje in božjo tolažbo vere.

V priredbi SKPD »F.B. Sedej« iz Števerjana bo nastopilo v soboto 22. aprila ob 20.30 v župnijskem domu v Števerjanu Slovensko gledališče iz Trsta z burko

Jaka Stoka

TRIJE TIČKI

ZA KMETOVALCE

Nova denarna sredstva za kmetijstvo

Za izboljšanje kmetij je deželna uprava nedavno namenila 374 milijonov lir. En del tega zneska je določen za gorate predele, ostalo prejmejo kmetijska nadzornišтва v Vidmu 127, Pordenonu 75, Gorici 30 in Trstu 12 milijonov lir. Ta denar je namenjen za ureditev vodnega omrežja v kmetijstvu in izboljšanje cest, poti, vlečnic, zgradb, električne napeljave in preureditev gorskih pašnikov.

Nadaljnjih 70 milijonov je določeno za prispevke ob nakupu kmetijskih strojev in naprav. V teh primerih imajo pravico do prispevka neposredni obdelovalci, splovinarji in koloni do 25%, v goratih krajih pa do 40% nabavne cene.

Za razvoj živinoreje

Z ozirom na veliko potrošnjo in uvoz govejega mesa se oblasti trudijo, da bi poživile živinorejo in se tako vsaj delno izognile ogromnim stroškom za nakup mesa v inozemstvu. Tej politiki sledi tudi naša deželna uprava, ki je prejšnji mesec spet določila visoke zneske za obnovo živinoreje.

Tako je v smislu deželnega zakona št. 16 iz leta 1967 odobrila 40 milijonov za podporo živinorejskim organizacijam. Drugih 100 milijonov je namenila za povečanje števila goveje živine, ki bodo razdeljeni v obliki prispevkov za nakup plemenskih živali in za nagrade za rejo mladih živali. Nadaljnjih 75 milijonov bo služilo za izboljšanje proizvodnih in predelovalnih sredstev. Za gorate kraje bo šlo 300 milijonov in sicer za gradnjo in opremo hlevov ter potrebnih naprav za zbiranje, predelovanje in prodajo živalskih proizvodov. Iz tega zneska bodo krili stroške za gradnjo ali obnovo gorskih poti, ki so potrebne za pogon živine na pašo. Znesek 125 milijonov je namenjen za organizacijo živalskih sejmov in okrepitev sirarskih obratov. Nadaljnjih 100 milijonov je določeno za ukinitve pasivnih sirarn in okrepitev tistih, ki obetajo boljše.

Pri tem prizadevanju je uprava mislila tudi na vzgojo strokovnih moči in je določila 235 milijonov za specializacijo kmetijskih strokovnjakov, za sodelovanje v raziskovalnih zavodi in za umetno plodnjo. Končno je bilo odobreno še 630 milijonov za selekcijo in sodobno rejo izbranih plemenskih čred.

Inž. Janko Košir

Ob »Prazniku pomladi« v Doberdobu 3. aprila je bila v župnijskem domu tudi razstava slik naših domačih umetnikov Ceja, Klanjščka in Košiča

ŠPORT

Odbojka. V nadaljevanju »Meddeželnega prvenstva Serie D« je prvo moštvo Olympije doseglo naslednje rezultate: dne 8.4. v Mestre proti »Codognato« 0:3 (4:15, 6:15, 7:15); dne 15.4. v Gorici proti CSI Friuli 1:3 (9:15, 9:15, 15:13, 6:15). V obeh tekmah je goriška ekipa morala igrati brez Blažiča (si je zlomil nogo) in Antoniča (si je poškodoval nogo).

Drugo moštvo Olympije je v pokrajinskem prvenstvu »Promozione« odigralo tri tekme: proti Velox-u 0:3; proti UGG 1:3 in proti Sud-Est 0:3.

Prejšnji teden v četrtek je Olympia mladinci igrala na deželnem prvenstvu CSI proti Arc Linea iz Trsta. Proti tej močni ekipi je sicer izgubila z 0:3, toda mladinci so pokazali, da so precej napredovali.

Lahka atletika. Preteklo nedeljo se je v Gorici vršilo prvo tekmovalno v okviru Mladinskih iger. Zaradi dežja so bile tekme prekinjene in se bodo vršile v nedeljo 23. aprila. V metu krogle je Sanfilippo Umberto zasedel 4. mesto z rezultatom 9,59 m.

RADIO TRST A

Poročila: 7.15 (samo ob delavnikih), 8.15, 11.30 (samo ob delavnikih), 13.15, 14.15, 17.15 (samo ob delavnikih), 20.15 in 23.15.

Dejstva in mnenja: 14.30 (samo ob delavnikih).

Sport: (dnevno) ob 20.00 uri.

Spored od 23. do 29. aprila 1972

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župne cerkve v Rojanu. 9.45 Orgelske skladbe. 11.15 Sara Fornazari: »Carobna noč«. Radijska pravljica. 12.00 Nabožna glasba. 12.15 Vera in naš čas. 13.00 Kdo, kdaj, zakaj... 15.40 H. Ibsen: »Ko se mrtveci zbudimo«. Igra v treh dejanjih. 17.30 Sport in glasba. 18.30 Popoldanski koncert. 20.30 Sedem dni v svetu. 20.45 Pratika.

Ponedeljek: 11.40 Radio za šole. 12.00 Opoldne z vami. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Radio za šole (ponovitev). 18.50 Kitarist Segovia. 19.15 Odvetnik za vsakogar. 20.30 Slovenski razgledi.

Torek: 10.00 Boris Pahor: »Lonček iz lepenke«. 10.15 Pesmi odporiškega gibanja. 10.35 Beethoven: Simfonija št. 7. 11.10 Motivi iz glasbene komedije »Alleluja brava gente«. 11.35 Pratika. 15.45 Igor Torkar: »Njen greh«. Novela. 16.45 Iz violinskega opusa Henryka Wieniawskiego. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.30 Komorni koncert. 19.10 »Joža Lovrenčič«, pripravil V. Beličič. 19.20 Oddaja za najmlajše. 20.30 Cajkovskij: »Pikova dama«, opera.

Sreda: 11.40 Radio za šole. 12.00 Opoldne z vami. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Radio za šole (ponovitev). 18.50 Slovaški komorni orkester. 19.15 Higena in zdravje. 19.25 Zbori in folklor. 20.30 Simfonični koncert.

Četrtek: 11.35 Slovenski razgledi. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.45 Južnoameriški ritmi. 19.10 Franco Catalano: »Povojna doba: fašizem«. 19.25 Za najmlajše: Pisani balončki. 20.30 L. Santucci: »Puranov kriki«. Radijska drama. 21.15 Petnajst minut z J. Venutijem. 21.40 Skladbe davnih dob.

Petek: 11.40 Radio za šole. 12.00 Opoldne z vami. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Radio za šole (ponovitev). 18.50 Sodobni ital. skladatelji. 19.10 O. Muzzolini: »Prva sezona«. 19.25 Zbori in folklor. 20.30 Gospodarstvo in delo. 20.50 Koncert operne glasbe.

Sobota: 15.45 Avtoradio. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Koncertisti naše dežele. 18.45 Orkester proti orkestru. 19.10 Družinski obzornik. 19.30 Re-

vija zborovskega petja. 20.30 Teden v Italiji. 20.50 »Klik-klak«. Radijska revija.

OBVESTILA

Prvomajskega slavlja »Med borovci« v Števerjanu letos ne bo, ker pripravlja SKPD »F.B. Sedej« za konec maja II. festival narodno zabavne glasbe. Zaradi velikega števila prijavljenih bo trajal kar tri dni: od petka 26. do nedelje 28. maja. — Prosvetno društvo »Briški grič« iz Števerjana pa sporoča, da bo tudi letos pripravilo prvomajsko slavlje, ki bo od 29. aprila do 2. maja. Iz programa je razvidno, da bo poleg kulturnega programa, slikarske razstave Vladimirja Klanjščka in vinske razstave mnogoplesa, zraven pa še propagandni nastopi za levičarske stranke.

Zaradi tehničnih ovir je moral v soboto 15. aprila odpasti recital gledališkega umetnika Staneta Raztresena. Vršil se bo to soboto 22. aprila ob 20.30 v Katol. domu.

»Trije tički« v Gorici. Slovensko gledališče iz Trsta bo uprizorilo to štokovo komedijo v dveh dejanjih v četrtek 27. aprila ob 20.30 v prosvetni dvorani na Verdijevem korzu 13.

Deseti abonmajski koncert Glasbene Matice - Trst bo v soboto 22. aprila ob 21. uri v Kulturnem domu v Trstu. Nastopil bo akademski pevski zbor »Branko Kršnarovič« iz Beograda pod vodstvom dirigenta Bogdana Babića. Rezervacije in prodaja vstopnic za koncert v pisarni Glasbene Matice, ul. R. Manna 29, tel. 418605 od 10. do 12. in od 16. do 18. ure.

Mladinske organizacije, ki so lani priredile mladinski socialni dan v Borštu, nameravajo letos tak dan prirediti v Bazovici in sicer 14. maja.

Listnica uredništva. Antonu Gregoriču, Trst. Ker smo z objavo pisma E. F. iz Trsta in g. Stanka Zorka osvetlili problem istočasnih prireditev z dveh zornih kotov, se nam je zdelo prav, polemiko zaključiti. Vi ste jo hoteli znova po nekaj tednih presledka začeti, kar se nam pa ni zdelo pametno. Zato Vašega pisma nismo objavili. Tako ravnanje ni prav nič nedemokratično, saj je uredništvo tisto, ki odloča, kaj se objavi in kaj ne. Oprostite, če smo Vas pri tem ranili. Uredništvo.

DAROVİ

Za Zavod sv. Družine: igralska skupina iz Gorice 6.000; N. N., Sovodnje, 5.000; N. N. 2.000; Ana Vicchi ob rojstnem dnevu 2.000; U. C. iz Trsta 10.000; U. D. 10.000; M. S. 10.000; S. M. 2.000; N. N. 25.000 lir.

Za Alojzijeve: v spomin na pok. Vinka Strukelj sorodniki iz Peči in Sovodnj 10.000; ob jubileju zavoda: N. N. 5.000 in Milka Goričan iz Gorice 5.000 lir.

Milka Goričan iz Gorice daruje za slovenski misijon na Madagaskaru 3.000, za novi zavod sv. Družine pa 5.000 lir.

N. N. iz Sovodnj daruje za novi Zavod sv. Družine in za Katol. dom v Gorici po 5.000 lir.

Za Marijanišče na Opčinah: dr. Pia Gezer, Opčine, 5.000 lir.

Za Slovenik v Rimu: N. N. 50.000; Frančiška Brezavšček 10.000; N. N. 50.000; A. S. iz Trsta 5.000 lir.

Za cerkev v Bogdancih: A. S. iz Trsta 5.000 lir.

Vsem plemenitim darovalcem Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: Trgovski 70 lir, osmrtnice 100 lir, k temu dodati 8% davek za registrski urad.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo